

H
HQN™

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

ÜKSNES SINU

TRILOOGIA 2. RAAMAT

Susan Mallery
Only Yours
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Susan Macias Redmond
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B03237012
ISBN 978-9949-25-181-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kristy Lorimerile. Sinule on pühendatud salapärase vööras; imeline, kuigi pisut ekstsentriline kangelanna, ja totu koer Fluffy.

ESIMENE PEATÜKK

Montana Hendrixi ilusa hommiku keerasid tuksi *hot-dog*, nelja-aastane poiss ning labradori ja kuldse retriiveri segaverd koer Fluffy.

Hommik oli alanud hästi. Montanal oli kindel tahtmine saada ligemale aastane koer osalema teraapiakoorte väljaõppeprogrammis. Tõsi, Fluffy oli ülevoolav ja kohmakas, tal oli komme kõike süüa ja ta oli liiga rõõmsameelne, kuid tal oli suur süda. Ja kuigi ta oli otsesõnu välja öeldes üks paras vusserdis, ei pannud Montana talle seda pahaks. Montana teadis, mida tähendab see, kui sa ei täida sulle pandud ootusi, kui tunned alatasa, et sa pole piisavalt hea. Ta ise oli selle poolest tuntud. Fluffy ei pea kannatama nii, nagu tema ise oli kannatanud. Ja kui ta ehk panigi süütu koera õlgadele liiga suure koorma, tuli selliseid asju vahel ette.

Ja nii jalutaski ta Fool's Goldi ilusal suvisel hommikul Fluffyga... kuigi pigem jalutas küll Fluffy temaga.

„Ole rahulik,“ ütles rihmast tugevalt kinni hoidev Montana koerale. „Teraapiakoerad on rahulikud. Teraapiakoerad oskavad end vaos hoida.“

Fluffy saatis talle koeranaeratuse ja oleks peaaegu prügikasti ümber ajanud sabaga, mis ei püsinud hetkegi paigal. Sõna „vaoshoitus“ ei kuulnud Fluffy sõnavarasse. Isegi magades polnud ta päris rahulik.

Pärastpoole mõtles Montana, et oleks pidanud oskama seda, mis edasi sai, ette näha. Oli koolivaheaja esimese nädalavahe-tuse hommik ja linnas toimus festival. Tänavamüüjad olid juba mitu päeva ettevalmistusi teinud. Kuigi aeg oli varajane, oli õhus tunda *hot-dog*'ide ja grillitud liha lõhna. Tänavad olid rahvast täis ja Fluffy vedas Montanat pargis mängivate laste poole. Fluffy näost võis välja lugeda, et ka tema tahtis mängida.

Otse nende ees maksis üks ema *hot-dog*'i eest. Ta väike poeg võttis selle innukalt kätte, kuid veel enne, kui laps jõudis suu-täitki võtta, märkas ta Fluffyt. Poisi nägu läks Fluffyt nähes laiale naerule ja ta ulatas *hot-dog*'i koera poole. Just tol hetkel oli Montana pilk langenud Morgani raamatuäri aknale välja pandud uutele teostele ning ta lasi kogemata rihma lödvemaks. Fluffy hüppas, rihm andis järele ja sellest saigi kõik alguse.

Koerale eemalt *hot-dog*'i pakkumine võis tunduda hea mõt-tena... kuni neljakümne viie kilone koer väikese poisi poole tor-mas. Laps kriiskas, pillas toidu käest ja jooksis ema selja taha. Too vaene naine ei näinud, millest asi alguse oli saanud. Tema nägi üksnes enda ja poja poole tormavat pöörast koera. Ta hak-kas karjuma.

Montana jooksis Fluffyle järele, käskis tal seisma jääda. Kuid see oli sama mõjus nagu öelda maakerale, et see aeglasemalt pöörleks.

Emal haaras poja sülle ja varjus limonaadiputka taha. Fluffy haaras jooksu pealt maast *hot-dog*'i, neelas selle alla ja jooksis edasi. Teda kutsus vabadus.

Montana jooksis koerale järele, eelmisel nädalal ostetud uued sandaalid pöidadesse soonimas. Tal oli selge, et peab Fluffy kätte saama. Koer oli armas, kuid mitte just eriti sõnakuulelik. Montana ülemus Max Thurman oli kindlalt väitnud, et Fluffy ei sobi teraapiakoeraks. Kui jutt tänasest intsidendist jõuab Maxi kõrvu, nõuab ta, et Fluffy koolitamine teraapiakoeraks lõpetataks. Seda ei suudaks Montana taluda.

Fluffy oli temast palju kiirem ning kadus peagi silmist. Montana jooksis mööda tänavaid karjatustest ja kiljatustest juhituna edasi, hüppas kõrvale pontšikukäru eest ja oleks pea-aegu jalgratta alla jäänud. Ta keeras ümber nurga just hetkel, kui nägi Fluffy saba suure hoone automaatuste vahelt sisse lipsamas.

„Oh, ei!“ oigas Montana haiglat vahtima jäädes. „See veel puudus. Sinna poleks sa küll minna tohtinud.“

Ta tormas edasi, mõeldes endamisi hirmuga, mida Fluffy küll haiglas korda võib saata. Haigla libedad põrandad ei sobi kutsa suurtele käppadele. Ta jooksis peatrepist üles ning nägi haiglasse sisenedes koera tekitatud laastamistööd.

Käru oli seina vastu paisatud. Põrand oli täis puhast pesu. Väike ratastoolis tüdruk osutas naerdes koridori poole.

Montana jõudis liftide juurde, kus talle kinnitati, et üks koer oli tõesti lifti läinud. Lifti tablood jälgides nägi Montana, et lift peatus neljandal korrusel, ning läks siis järgmisega ise samuti üles.

Lifti uste avanedes kuulis ta karjeid. Tool oli pikali maas. Põrand oli täis pesu ja patsiendikaarte. Otse ees suurteil ustel oli silt: põletusravi osakond. Uste kõrval hoiatussildid. Rõõmsa haugatuse järgi võis järeldada, et Fluffy oli kõiki keelde ignoreerinud.

Teadmata, mida teha, lükkas Montana koera haukumisele järgnedes uksed valla. Ta nägi, kuidas mitu õde üritas õnnelikku koera taltsutada, Fluffy aga püüdis neid kõiki samal ajal lakkuda. Kui Montana teda hüüdis, keeras koer end ringi ja jooksis tema poole. Just siis, kui üks arst sealsamas palatist väljus.

Fluffy püüdis kõigest väest seisma jääda. Montana nägi, kuidas ta üritas iga hinna eest suurtel käppadel pidurdada. Kuid põrand oli liiga libe. Fluffy libises, tagumik maas, esikäpad ees, istuvas asendis edasi. Ta kündis arstile otsa, mille tagajärjel too Montanale peale langes.

Arst oli Montanast umbes viisteist sentimeetrit pikem ja palju raskem. Arsti õlg tabas Montanat rinda, mille peale Montana hing kinni jäi. Nad libisesid mööda põrandat ja lendasid siis kõvale põrandale pikali, arst Montana peale.

Montana lamas oimetuna maas. Ta hing oli kinni. Ta tundis vaid enda peal mehe raskust ning paljast pahkluud lakkuvat keelt.

Mees ajas end ta pealt üles ja põlvitas ta kõrvale maha.

„Kas saite viga?“ küsis ta.

Montana raputas pead ja siis õnnestus tal ka kopsudesse õhku saada. Fluffy tuli lähemale ja istus maha: ta nägi välja väga rahulik ja korralik. Kuid Montana ei langenud selle triki orki.

Mees katsus pikasõrmeliste kätega ta sääri ja käsivarsi ning kukalt. Mehe puudutus oli professionaalne, kuid Montana polnud juba pikki kuid ühegi mehe puudutust tundnud. Veel enne, kui ta jõudis langetada otsuse, kas see talle meeldib, vaatas ta mehele otsa.

Nii ilusat meest polnud ta elu sees näinud. Rohelise suitsu karva tumedate ripsmetega silmad. Täiuslik suu, jõuline lõug. Pösesarnad...

„Temaga on kõik korras,“ ütles mees enda taga seisva isiku poole pöördudes.

Kui mees pead keeras, nägi Montana ta teist näo poolt. Särgikaelusest jooksid kaela mööda lõuale ja põsele punakad armid. Spiraalidena keereldes tekitasid need valusana tunduva nahka sikutava mustri.

Montanale tundus, et jahmatus paistis ta silmadest välja, kuid näis, et mees ei märganud seda. Ta haaras hoopis Montanal käest ja tõmbas ta püsti.

„Kas pea käib ringi?“ küsis mees järsult.

„Ei,“ sai Montana suust, kuna nüüd õnnestus tal taas hingata.

„Väga hea.“ Mees tuli talle lähemale. „Mis pagan teil viga on? Milline vastutustundetu idioot laseb sellisel asjal sündida? Teid tuleks mõrvakitse pärast politseisse anda. Kas te ka teate, kui palju baktereid see koer või teie ise kannate? Te olete põletusravi osakonnas. Siinsed patsiendid on infektsioonile ülitundlikud. Nad piinlevad sellistes valudes, mida teie ei oska ettegi kujutada.“

Montana taganes sammukese. „Mul on südamest kahju,“ alustas ta.

„Kas teie arvate, et teie sõnad lähevad siin kellelegi korda? Teie mõtlematus on lausa kuritegelik.“

Montana tajus mehe igas sõnas raevu. Ning viis, kuidas mees neid sõnu lausus, muutis need veelgi hirmuäratavamaks. Ta hää ei olnud vali ega raevunud, ta sõnad olid lausunud sellise jäisusega, mis pani Montanat end väikese ja rumalana tundma.

„Ma ei...“

„Te ei mõelnud,“ katkestas mees teda poolelt sõnalt. „Jah, see on selge. Kahtlen, kas te üldse mõelda oskate. Nüüd aga kaduge siit.“

Montana tundis kohutavat häbi. Ta tajus, kuidas teised haiglatöötajad kõrvu kikitasid.

Montana teadis, et Fluffy poleks tohtinud mööda haiglat ringi joosta. Kuid see polnud ju meelega.

„See juhtus kogemata,“ ütles ta lõuga ette ajades.

„See pole mingi vabandus.“

„Teie ei eksi ilmselt iial.“

Mehe hallikasrohelistes silmades oli pilge. „Kas teie olete kunagi põletushaavu saanud? Kas olete puudutanud kuuma panni või pliidiplaati? Kas mäletate, mis tunne siis oli? Kujutage ette seda tunnet suurel osal oma kehast. Paranemisprotsess on aeglane ja see, mida meie siin selle nimel teeme, on pikk ja vaevanõudev protsess. Selles osakonnas on igasugune infektsioon tappev. Nii et minu vigadel pole selle looga vähimatki pistmist.“

Mehele polnud vähimatki mõtet selgitada, et Montana töö on oluline. Ta käis teraapiakoortega sageli haiglas. Need koerad toetasid patsientide, eriti just laste paranemisprotsessi. Kuid sellele mehele ilmselt ei lähe kõik see korda.

„Teil on õigus,“ lausus Montana mõtlikult. „Asetleidnule ei ole vabandust. Mul on kahju.“

Mees surus huuled kokku. „Kaduge siit.“

Mehe hoiak rabas Montanat. „Kuidas palun?“

„Kas te olete kurt või? Kaduge siit. Minge ära. Võtke oma neetud koer ja ärge enam siia nägu näidake.“

Montana oli valmis süüd tunnistama, kuid viis, kuidas tema vabandust ignoreeriti, oli ääretult ebaviisakas. See, et tal ei tulnud kõik alati välja nii, nagu oleks pidanud, ei tähenda veel, et ta on halb inimene.

„Kas teie olete arst?“ küsis ta, kuigi vastus sellele küsimusele oli tal juba teada.